

тание, като плащатъ годишно по 36 лв. за работникъ. Нѣмаме сведения за прилагането на тоя законъ, но, ако се приложи, най-малката сума, която ще платятъ индустриалнитѣ предприятия, е 42,311 служащи и работници по 36 лв. —

1,523,196

Ако фабриктѣ съ повече отъ 100 души работници уредятъ игрища, салони и пр., тая сума ще нарастне значително, понеже къмъ разходитѣ за уреждане и поддържане на игрищата и салонитѣ ще се прибавятъ и заплатитѣ на специалнитѣ ръководители и ръководителки на упражненията.

XXVI. По закона за предучилищното образование.

Споредъ тоя законъ всѣко индустриално заведение, въ което има повече отъ 20 жени-майки съ деца подъ 7 годишна възраст, е длъжно да организира детско огнище. Съседни предприятия се групиратъ въ издръжката на общо детско огнище. Така едни грижи, които трѣбва да се поематъ отъ общинитѣ, благотворителнитѣ дружества или отъ службата за обществено подпомагане, се възлагатъ на работодателитѣ, като че ли тѣ нѣматъ друга работа. Законътъ се прилага твърде предпазливо и добре се прави, защото може да има и обратни резултати: уволнение на женитѣ — майки, което е по-голямъ зло. Сведения за разходитѣ по прилагане на тоя законъ липсватъ.

XXVII. Сждебни такси и берии, регистриране на фирмитѣ и пр.

Сведения и външни белези за установяване на тия разходи липсватъ, но такива разходи съществуватъ и въ нѣкои случаи сж въ значителни размѣри.

XXVIII. По закона за узаконяване на индустриалнитѣ заведения.

Разходитѣ, които се правятъ по силата на тоя законъ, се състоятъ въ такси, изработване на планове, огледи, възнаграждение на членоветѣ на комиситѣ и пр. Редовнитѣ такси се отнасятъ на приходъ въ фонда „електрификация“, дето сж включени въ показаната сума. За установяване на другитѣ разходи липсватъ сведения и външни белези.

XXIX. По закона за търговията съ външни платежни сръдства.

Съгласно наредбитѣ на Б. н. банка износителитѣ на най-важнитѣ наши износни продукти отъ земеделски и промишленъ произходъ иматъ право да разполагатъ напълно или отчасти съ чуждитѣ девизи, които получаватъ срещу изнесенитѣ стоки. Тия девизи се продаватъ на нуждающитѣ се вносители, между които индустрията заема видно мѣсто, съ премия отъ 20 до 35%. Това означава, срещу чужди девизи на стойностъ 100 лв. по курса на банката да се получатъ 120—135 лева книжни. Тая премия позволява на износителитѣ да покриватъ евентуалнитѣ си загуби, или пъкъ да предлагатъ главно нашитѣ земеделчески произведения на конкурентни цени, понѣкога дори подъ тая цена, на която тия произведения сж купени тука въ страната. Такива случаи сж ни известни много. Ако нѣмаше тая премия, износътъ на плодове и зеленчуци, свинска масъ и сланина, дървени и каменни въглища, трици, къспе, кожи отъ овце и кози, свине, растителни масла, кашкавалъ, беконъ, туткалъ и пр. и пр. ще бжде значително затрудненъ и дори направенъ невъзможенъ отъ силната конкуренция на чуждитѣ пазари. Плащането на тая премия поскѣпява значително суровитѣ и спомагателнитѣ материали, които индустрията внася за нуждитѣ си. Така презъ 1936 година е внесенъ въ страната суровъ памукъ за 252,000,000 лв., заплатенъ съ компенсационна премия 35%. Индустрията въ случая плаща за материалитѣ си по-скѣпо и съ това косвено подпомага износа на нашитѣ земеделски продукти и дава възможностъ на износителитѣ да купуватъ произведенията на българския земеделецъ на по-високи цени, каквито той не би могълъ да добие, ако не съществуваше тая премия. Това обстоятел-